

Om bräcklighet

Att jämföra din envisa bräcklighet med en duvunges
Skulle inte göra dig rättvisa och bara ligga fult i munnen
Du är mig en ljuvlig ung vän
Påminner om en juli, svunnen
Som att bygga vackra hus mitt i fulaste slummen
Utan något sjukt i grunden
Jag vill dricka den allra djupaste klunken
Ur din häxbrygd, bruka det pulver
Du strör i min väg, låta det slukas av luften
Hoppa på livets färd och buga för kusken
En samlad varelse som börjar och slutar med muskler
Vägrar ta mutan och buga för fusket
Ser hur bilden klarnar lägger sista rutan i pusslet
Anser med hela min själ att valutan är rutten
Så jag slänger resolut min sista dukat i brunnen
Här finner du inget bord dukat och vunnet
Bara en speleman som putar med munnen
Stadigt lutad mot grunden i slutet av tunneln
Tar upp lutan och sjunger

Hårt skal

Jag bygger upp ett hårt skal för att inget ska kunna skada
mig
Det faller varje gång
Vid Dylans och Cohens rena ackord
Vid orden från sanna poeter
Vid utblicken över världen från vackra höjder
Vid himlen, klarblå, marin, blodigt röd
Vid kluckandet av stilla vatten
Vid arkitektur i grönt och grått
Vid renande regn faller det
Vid dig

Jag bygger upp ett skal av okunskap för att inte förstå
Det faller ännu lättare
När ord kommer till mig
När sammanhanget klarnar
När jag ser orätter
När idioti får råda
När osanningar dyrkas som om de vore de Högsta Orden
Då hugger man tillbaka, och hårt

Jag bygger upp ett hån mot mänskligheten som ler i
mjugg
Det är svårt att få på fall
Men det händer
Ibland
Bara det att jag inte kan komma på när det hände senast
Det bor en inom mig som ingen kan tämja
Inte ens du, om du nu ville, nånsin

Lyssna med eftertryck

Nu, fungerar det
För jag lyssnar med eftertryck
Det går inte att tolka in så stora ord med ett axelryck, eller
ens i en handvändning
Lyssnar jag i förbifarten går det mig förbi
Inte lönt
Jag vet, nej jag tror i alla fall
Att sådana stunder, när jag lyssnar med eftertryck
Är de stunder jag lever för
Men tänk på de som lever sitt hela liv i en axelryckning
Stannar de aldrig upp
kan man inte tjäna pengar på

Ibland är man inne i zonen
Då är det som man kan bäst
Inte när man druckit
Då, tror man sig kunna bäst
Men det är bara när man beträder avgränsningen
Som man skapar stort
Man tänker liksom bort begrepp som är överflödiga
Fäster tyngder vid dem
Önskar dem farväl
Och låter dem sjunka i sank, dit ned de ska
ned med dig, och kom aldrig tillbaka

Det talas ju om en källa av rent ljus och grönhet
Den har jag inte träffat på än
Bara sett små glimtar av
Som om den ville visa mig något
Gud är död

Undrar om den intresserar mig egentligen
Underligt det där
Ena sekunden full revolution, andra lojt tillbakalutad
Endera får det ju nästan lov att bli
För det är ju inte så produktivt med limbo
Kan inte lite fler bli som jag

tycker jag i alla fall